



# Պարույր Սևակ

## Հարբեցողը

Նա հենվել է հին սեղանին արմունկներով  
Ու ճոճվո՛ւմ է - ու ճոճվո՛ւմ է  
Արդեն դատարկ գավի վրա,  
Ինչպես... ահեղ մի անդունդի...  
Անթարթ փայլը  
Իր աչքերի ճնթթորված բոլորակի  
Ասես լինի արտացոլք մի հեռավոր մոլորակի,  
Որ չունի լույսն իր սեփական...  
Եվ իր գլխով,  
Ուր փլված է միջնորս ամեն  
Ու ջարդված է ամեն փական,  
Պտտվելով դեգերում է այն քառսը,  
Որ եղել է ծնող մայրը  
Այդ միևնույն մոլորակի...  
Իր դեմ-դիմաց տնկված շիշը  
Պատրաստ է, տե՛ս,  
Կարծես երկինք սլանալու՝  
Մի նորոյա հրթիռի պես,  
Որ վառելիք չունի սակայն...  
Կրծած-թողած դեղին մեջքը աղաձկան  
Շա՛տ է նման սղոցաձև լեռնապարի,

Որ սրա պիշ-շոված աչքում  
Մեծանում է վայրկենապես  
Ու... ճոճվո՛ւմ է,  
Իսկ փուլ գալիս  
Սրան՝ հերթով կախ է տալիս  
Սղոցածն աստամների կեռ-կատարից,  
Կախ է տալիս,  
Բայց չի խեղդում,  
Որովհետև փոխարկվում է նորից ձկան...  
Իսկ իր դիմաց հաց իսկ չկա,  
Այլ փշրանքներ չոր ու ցրիվ  
Չին սփռոցի ամպած-գամպած դեմքի վրա՝  
Աստղերի պես...  
Դեռ թեքված է  
Ու ճոճվում է վաղո՛ւց դատարկ գավի վրա,  
Ինչպես... ահեղ մի անդունդի:  
Եվ գավի մեջ  
Նա թերևս պարզ տեսնում է  
Մի ցամաքած հատակ... ծովի,  
Չենց ա՛յն ծովի, որ կստացվեր,  
Եթե կյանքում իր կոնծածը  
Կուտակեին մի տեղ հանկարծ:  
Մինչդեռ հիմա՝ դատա՛րկ մի շիշ,  
Որ սեղանը դարձրել է  
Հրթիռարկման հրապարակ,  
Եվ մի դատա՛րկ գավաթ ցմփոր,  
Որի վրա,  
Ինչպես ահեղ մի անդունդի,  
Ինքը թեքվել ու ճոճվում է:  
Ու ճոճվում է... լոկ կե՛նտ մի գավ բան խմելուց...

Եվ ինքն անգամ շինանալով՝  
Երագում է... հրագենի մի կե՛նտ գնդակ,  
Որով իր դեմ տնկված շիշը, ինքն էլ մեշը,  
Վեր կսուրար դեպի երկինք  
Ու կտանե՛ր - կհասցընե՛ր  
Իր իսկական... հայրենիքը՝  
Քառասային միգամածը...

30.III.1967թ.

Արզնի